

13. TĒMA 20. – 26. DECEMBRIS

MŪŽĪGAIS EVAŅĢĒLIJS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 4:2; Ps. 103:3, 4; Lūk. 15:11-32; Rom. 3:24-26; Ebr. 10:1-4; Atkl. 14:12.

ATMIŅAS PANTS:

“No tālienes parādījās Kungs: Ar mūžīgu mīlestību es mīlēju tevi, tādēļ bez mitas es žēloju tevi.” (Jer. 31:3)

Savā Jēkaba vēstules izpētē mēs esam aplūkojuši daudzus jautājumus, kas saistīti ar evaņģēliju, un esam salīdzinājuši tos ar citiem Bībeles autoriem. Ne vienmēr ir viegli saprast skaidri, kā Jēkaba teiktais saskan ar citām Rakstu daļām, īpaši, ja runa ir par kaut ko tik centrālu kā pats evaņģēlijs, bet, kā mēs redzējām, tas tomēr saskan. Un tas ir arī ļoti svarīgi, jo evaņģēlijs ir mūsu pēdējo dienu uzdevuma pamatā – “sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” (Atkl. 14:6).

Šajā pēdējā nedēļā mēs pievērsīsimies pamatjautājumiem, kas saistīti ar “mūžīgo evaņģēliju”, kas ir glābšana ticībā, mācīta visā Bībelē, tai skaitā Jēkaba vēstulē.

Izšķirošais princips, kas jāatceras, ir tas, ka Bībele nerunā sev pretī, īpaši tādos pamatjautājumos kā glābšana. Ceturkšņa noslēgumā, ielūkojoties, kā evaņģēlijs ir atklāts Bībelē, mēs varēsim labāk redzēt, kā Jēkabs iederas šajā plašākajā Dieva pestīšanas plāna ainā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. decembrī!

Evaņģēlijs Vecajā Derībā

“Mums arī ir sludināta labā vēsts tāpat kā viņiem, bet vārds, ko tie dzirdēja, viņiem nelīdzēja, jo tas klausītājos nebija savienots ar ticību.” (Ebr. 4:2, NIV)

Šis pants ir pārsteidzošs savās saistībās. Vispirms ir tas, ka evaņģēlijs – “labā vēsts”, nevis vienkārši “laba vēsts” – tika sludināts Vecajā Derībā. Otrkārt, tas toreiz tika sludināts tāpat kā Jaunās Derības laikos. Nav neviena mājiena, ka būtu kāda atšķirība pašā vēstī. Tāpēc problēma nebija vēsts, bet gan veids, kā tā tika uzklautāta. Mūsdienās arī dažādi cilvēki vienu un to pašu evaņģēlija vēsti var dzirdēt dažādi. Cik svarīgi tāpēc ir tas, ka mēs nododam sevi pilnīgā ticībā mācītājam Vārdam, lai tad, kad evaņģēlijs tiek sludināts, mēs dzirdētu to pareizi.

Izlasī šos pantus un apkopo evaņģēlija vēsti katrā no tiem:

1. Moz. 3:15 _____

2. Moz. 19:4-6 _____

Ps. 130:3, 4; Ps. 32:1-5 _____

Jes. 53:4-11 _____

Jer. 31:31-34 _____

Vai ievērojī kopīgo? Dievs iejaucas, lai mūs glābtu. Viņš piedod mūsu grēkus un liek mūsos “ienaidu” pret grēku, lai mēs varētu “gribēt klausīt” (Jes. 1:19). Viens (Jēzus) nomira par daudziem, nesa viņu (mūsu) vainas un attaisno tos, kas nav pelnījuši. Jaunā Derība atšķiras no Vecās ar to, ka likums ir rakstīts sirdī un grēku vairs nepiemin (Ebr. 8:12). Īsāk sakot, piedošana un jaunpiedzimšana ir kopā: taisnošana un svētošana aino Dieva risinājumu grēka problēmai. Šo teikumu varētu kopēt vairākas reizes, jo vēsts ir tā pati visā Bībelē: neskatoties uz mūsu grēku, Dievs mūs mīl un ir izdarījis visu iespējamo, lai glābtu mūs no tā.

Kā mēs – ļaudis, kas tic likuma ievērošanas svarīgumam, – varam pasargāt sevi no kļūdainās ticības, ka likuma ievērošana ir tas, kas mūs taisno? Kāpēc to vienmēr nav tik viegli izdarīt? _____

_____

_____

_____

Evaņģēlijs tapa miesa

Ir cilvēki, kam ir grūti ieraudzīt evaņģēliju Evaņģēlijos! Jēzus mācības var likties uz likuma burtu balstītas, bet tikai tad, ja mēs neieklausāmies pārējā stāsta daļā. Lielākā daļa cilvēku Israēlā Jēzus laikā uzskatīja, ka viņu stāvoklis Dieva priekšā ir labs. Viņi atbalstīja tempļi, maksājot prasīto nodokli un upurējot atbilstošus upurus. Viņi atturējās no nešķīsta ēdiena, apgraižīja savus dēlus, ievēroja svētku dienas un sabatus un vispārīgi centās ievērt likumu, kā to mācīja viņu reliģiskie vadītāji. Tad nāca Jānis, aicinādams nožēlot un tikt kristītiem. Vēl vairāk – Jēzus teica, ka ir nepieciešama jaunpiedzimšana (Jāņa 3:3, 5) un "ja jūsu taisnība nav pārāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs neieiesiet Debesu valstībā" (Mat. 5:20). Citiem vārdiem, Jēzus pateica: "Tev vajag kaut ko tādu, kā tev nav. Ar taviem darbiem nepietiek."

Izlasī Lūk. 15:11-32, 18:9-17! Kā šīs līdzības ilustrē evaņģēliju? _____

Līdzībā par izšķērdīgo dēlu šis dēls ir pazudis un nezina to. Beigās viņš sāk redzēt sava tēva mīlestību jaunā gaismā un ilgojas atgriezties. Viņa lepnums ir pazudis. Cerot, ka viņu pieņems par kalpu, viņš ir pārsteigts, ka tēvs tik dāsni apvelta viņu ar godu un cieņu. Attiecības bija ne tikai atjaunotas, tās bija pārveidotas. Līdzīga pārmaiņa ir redzama arī otrajā līdzībā. Dievs atstāj neievērotu "taisno" farizeju, bet "grēcīgais" nodokļu iekasētājs ne tikai tiek pieņemts, bet aiziet attaisnots, saņēmis piedošanu un atbrīvots no vainas apziņas.

Abi stāsti palīdz mums skaidrāk redzēt Dievu kā Tēvu un Attaisnotāju bezdievīgajiem. Glāzi vīnogu sulas aprakstot kā "Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai", Jēzus cieš nāvi, kas bija jāizcieš mums, kā īstais Pashā Jērs (Mat. 26:28, salīdzini Marka 10:45). Tādējādi glābšana mums ir bez maksas, jo Viņš, Jēzus, par to samaksāja pilnu maksu.

Kādu cerību mēs varam paņemt sev no šīm līdzībām? Vai vari sevi identificēt ar kādu no cilvēkiem līdzībās, un ko tava atbilde liecina par izmaiņu, kas būtu nepieciešama tavā garīgajā dzīvē? _____

Evaņģēlijs Pāvila vēstulēs

Līdzīgi daudziem saviem laikabiedriem Pāvils domāja, ka viņa garīgais stāvoklis ir labs. Bet tad viņš ieraudzīja Jēzu kā "Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un atdevis sevi par mani" (Gal. 2:20). Pēkšņi viņš ieraudzīja sevi nevis kā glābtu, bet kā pazudušu, nevis kā Dieva kalpu, bet kā ienaidnieku, nevis kā taisnu, bet kā lielāko grēcinieku. Citiem vārdiem sakot, lasot Veco Derību, viņa acis atvērās. Dieva atklāsme viņam personīgi un caur Rakstiem pārveidoja viņa sirdi un izmainīja dzīvi uz visiem laikiem. Mēs nevarēsim saprast Pāvila vēstules, kamēr nesapratīsim šos faktus, uz kuru pamata tās ir radušās.

Izlasi 2. Kor. 3:14-16 šajā gaismā un tad 2.-6. pantu! Ko Pāvils identificē kā izšķirošo soli? _____

Vecās Derības nozīme kļūst skaidra tikai tad, kad "kāds pievēršas Kungam" (16.p.). Jēzus ir glābšanas ceļš. Viss sākas un beidzas ar Viņu. Israēls, uzticoties paši savai paklausībai, kā to darīja Pāvils pirms savas atgriešanās, piedzīvoja Veco Derību kā nāves sekmētāju. Kāpēc? Jo "visi ir grēkojuši" (Rom. 3:23), ieskaitot Israēla tautu, un tāpēc baušļi varēja viņus tikai nosodīt (2. Kor. 3:7). Pretstatā tam, ticīgie Korintā bija "Kristus vēstule .. [rakstīta] nevis ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, nevis uz akmens plāksnēm, bet uz cilvēka sirds plāksnēm" (3. p.).

Izlasi Rom. 1:16, 17; 3:24-26! Kā Pāvils definē evaņģēliju? Ko visu mēs saņemam ticībā Kristum? _____

Evaņģēlijs ir Dieva spēks izglābt visus, kas viņam tic. Taisnība nav balstīta uz to, ko mēs darām, bet uz to, ko Kristus ir izdarījis mums, ko mēs pieprasām ticībā. Tā ir uzticība, kas aug "no ticības uz ticību" (Rom. 1:17). Ko Pāvils ar to domā, ir atklāts pārējā vēstulē, kuras sirds ir atrodama 3. nodaļas beigās. Kristū mums ir glābšana (Dievs mūs ir atpircis, samaksājot par mūsu grēkiem), taisnošana (mēs esam atbrīvoti no vainas un šķīstīti žēlastībā) un piedošana (Dievs pieņem mūs atpakaļ un "aizmirst" mūsu pagātnes grēkus). Pārsteidzoši, Dievs caur Kristus upuri pierāda Sevi kā taisnu, attaisnojot bezdievīgos, kas tic Jēzum.

“Jaunā” Derība

Vēstule ebrejiem apraksta Jauno Derību kā kaut ko “labāku” nekā Vecā Derība (Ebr. 8:1, 2, 6). Tāpēc vietā ir jautājums: Kāpēc Dievs iecēla Veco Derību, ja jau tā bija kļūdaina? Problēma tomēr nebija ar derību, bet gan ar cilvēku reakciju uz to.

Izlasī Ebr. 7:19, 8:9, 10:1-4! Kādas problēmas ar Veco Derību ir minētas?

Ļaudis nebija palikuši uzticīgi derībai (Ebr. 8:9), bet bija nepaklausīgi un dumpīgi. Tas kopā ar faktu, ka Vecajā Derībā dzīvnieku upuri nevarēja atņemt grēkus (Ebr. 10:4), nozīmēja, ka grēka problēma paliek. Tikai “caur Jēzus Kristus miesas upuri .. reizi par visām reizēm” ir iespējams salīdzināt grēku, ieskaitot tos, kas nodevušies pēc Vecās Derības (Ebr. 10:10, 9:15). Un tas bija tāpēc, ka “bauslība nevienu nav darījusi pilnīgu, bet ieviesta tiek labāka cerība, caur kuru mēs tuvojamies Dievam” (Ebr. 7:19) caur Jaunās derības apsolījumu.

Vienā ziņā Jaunā Derība nav nekas jauns, jo – kopš apsolījuma Ēdenē par sēklu, kas sadragās čūska galvu, – glābšanas plāns vienmēr ir norādījis uz Kristus nāvi, uz Jēru, kas nokauts kopš pasaules radīšanas” (Atkl. 13: 8; sk. arī Jer. 32:40; Ebr. 13:20, 21; Jāņa 13:34).

“Žēlastības derība nav jauna patiesība, jo tā Dieva prātā ir eksistējusi jau visā mūžībā. Tāpēc to sauc par mūžīgo derību.” (E. Vaita “The Faith I Live By”, 77. lpp.)

No otras puses, kā mēs redzējam Pāvila dzīvē, kad mēs pievēršamies Kungam, notiek kaut kas īpašs. Dievs saistībā ar mūžīgo derību apsolīja: “Es likšu tiem sirdī manis bijāšanu, lai tie nenovēršas no manis.” (Jer. 32:40) Bez ticības dzīvnieku upurēšana bija gandrīz kā maksājums par grēkiem. Turpretī raudzīšanās uz Jēzu, kas “par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu” un “kas tik daudz naidīguma izcietis no grēciniekiem” (Ebr. 12:2, 3), atklāj neizmērojamo grēka maksu un labo vēsti, ka maksu ir samaksājis Kāds “caur mūžīgās derības asinīm” (Ebr. 13:20). Šī “jaunā” derība pārveido to, kā mēs raugāties uz visu, piemēram, uz bausli mīlēt citam citu. Šī patiesībā nav jauna (3. Moz. 19:18), izņemot to, ka mums nav jāmīl savs tuvākais tikai kā sevi pašu, bet “kā Es (Jēzus) jūs esmu mīlējis” (Jāņa 13:34).

Kā mēs varam iemācīties mīlēt citus tā, kā Jēzus mūs ir mīlējis? _____

Evaņģēlija kulminācijas punkts

“Bet tajās dienās, kad skanēs septītā eņģeļa balss, kad atskanēs viņa taure, tad Dieva noslēpums būs piepildīts, kā viņš šo prieka vēsti bija pasludinājis saviem kalpiem, praviešiem.” (Atkl. 10:7)

Nozīmīgi, ka bez Atkl. 14:6 – Atkl. 10:7 ir vienīgais pants, kas Atklāsmes grāmatā vēl specifiski runā par evaņģēlija sludināšanu (grieķu vārds, kas tulkots kā “pasludinājis”, ir “euangelizō”, “pasludināt labo vēsti”). Šīs divas nodaļas adventistiem ir īpašas, jo mēs tajos atrodam aprakstu savam aicinājumam un uzdevumam. Citiem vārdiem, Dievs īpaši mums tā kā nevienai citai ļaužu grupai ir uzticējis uzdevumu pasludināt “mūžīgo evaņģēliju”.

Kā mēs redzējām, evaņģēlijs ir viens un tas pats, sākot ar 1. Mozus grāmatu līdz pat Atklāsmes grāmatai. Likums ir tāds pats. Derība ir tāda pati. Jēzus, Pāvils un Jēkabs apstiprina, ka evaņģēlijs ir tas pats, kam ticēja Ābrahāms (Jāņa 8:56, Rom. 4:13, Jēk. 2:21-23). Dažiem ir grūtības ar šo apgalvojumu, jo viņi definē evaņģēliju šaurāk nekā Raksti. Ābrahāma paklausīgā ticība tomēr sākās ar to, ka viņš paredzēja Jēzus upuri. Mums nav jānotur līdzsvarā ticība un darbi, lai būtu glābti. Ar ticību vien nepietiek, bet tai nav tik daudz jābūt intelektuālai ticībai, kāda ir arī dēmoniem, ne arī pašpaļāvīgai ticībai, kas pieprasa Dieva apsoliņumus, neizpildot glābšanas nosacījumus; drīzāk tai ir jābūt ticībai, kas darbojas.

Kāpēc Atkl. 12:17 un Atkl. 14:12 atsauksme uz baušļu turēšanu un uz Jēzus ticību un liecību ir nozīmīga mūžīgā evaņģēlija kontekstā? _____

Izšķirošais jautājums gala laikā ir: ko mēs pielūgsim un kam paklausīsim? Dievu, kas ir “radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”(Atkl. 14:7)? Vai zvēru un viņa tēlu? Paklausība baušļiem (ieskaitot sabatu) iezīmē tos, kas paliek uzticīgi līdz galam. “Nemitīgi ir nodota liecība par Dieva bauslības mūžīgumu un radīšanas Sabata svētajām prasībām, lai gan bieži par to nācās dzirdēt pārmetumus vai pakļauties vajāšanām. Šīs patiesības, ko atklāj Atklāsmes grāmatas 14. nodaļa, kopā ar “mūžīgo Evaņģēliju” iezīmēs Kristus draudzi Viņa atnākšanas laikā, jo triju eņģeļu vēsts rezultātā kļūs redzami ļaudis, par kuriem varēs teikt: “Še ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.” Un tā ir pēdējā vēsts, kas tiek sniegta pirms Kunga nākšanas. Tūlīt pēc tās pasludināšanas pravietis redzēja Cilvēka Dēlu nākam godībā, lai ievāktu zemes pļauju.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 453., 454. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Pēdējo dienu notikumi" nodaļu "Skaļais sau-
ciens" 198.-202. lpp.

"Mums ir jāceļas uz augstāku standartu, jāiet uz priekšu un jāpieprasa savas paaugstinātās privilēģijas. Mums vajadzētu staigāt pazemīgi ar Dievu, nelielīties ar rakstura pilnību, bet vienkāršā ticībā pieprasīt katru apsolījumu Dieva Vārdā; jo tie ir domāti paklausīgajiem, nevis Dieva likuma pārkāpējiem. Mums vienkārši ir jātic Dieva liecībai, un mums ir jābūt pilnīgi atkarīgiem no Viņa, un visas iespējas sevi pagodināt vai lepoties tiks atņemtas. Mēs patiešām tiekam glābti ticībā, nevis pasīvā ticībā, bet ticībā, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Kristus roka var aizsniegt visgalējāko grēcinieku un vest viņu atpakaļ no pārkāpumiem uz paklausību. Bet neviena kristietība nav tik dižena, ka tā varētu pacelties pāri Dieva svētā likuma prasībām. Tas būtu ārpus Kristus varas palīdzēt, tas nesaskanētu ar Viņa mācībām un piemēru; jo Viņš saka: "Es esmu turējis Sava Tēva baušļus un mājoju Viņa mīlestībā" un visi, kas seko Kristum, paklausīs Dieva svētajam likumam." (E. Vaita "Signs of the Times, 1890. gada 31. marts.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet dažādos evaņģēlija uzsvarus Jēzus, Jēkaba un Pāvila mācībās! Kas tām kopīgs un atšķirīgs? Kā, saliekot tās kopā un ieraugot visu ainu, mēs varam pasargāt sevi no iekrišanas burta kalpībā un lētajā žēlastībā?

---

2. Jūtoties nedroši par savu garīgo stāvokli, kādiem evaņģēlija apsolījumiem tu vari pieķerties, kas palīdzētu tev nekrist mazdūšībā? Kāpēc pat vistumšākajos laikos mums nekad nevajadzētu padoties, un kāpēc Kristus taisnības apsolījums kā dāvana grēciniekam ir atslēga, kas pasargā no nepadošanās?

---

3. Triju eņģeļu vēsts cieši sasaista radīšanu ar glābšanu. To dara arī Jāņa 1:1-14. Kāpēc šīs divas tēmas ir tik cieši saistītas? Kā šī ciešā saistība palīdz izskaidrot, kāpēc sabats ir tik svarīga Dieva likuma sastāvdaļa? Kā šīs ciešās saites palīdz mums saprast sabata centrālo vietu noslēdzošajā pēdējo dienu konfliktā?